

Het grote dilemma: Eis en onmacht tot geloven

De doelgroep van deze brochure bestaat voornamelijk uit hen die het er bij zichzelf voor zijn gaan houden een (klein) gelovige te zijn, maar dat in werkelijkheid niet zijn. En zij, die het er bij zichzelf niet voor kunnen houden een waar gelovige te zijn, en nochtans wel met het ware geloof begiftigd zijn, maar in vrees en bestrijding leven. Zij dienen onvoorwaardelijk te geloven en bevrijd te worden uit hun banden. En verder richten wij ons in deze brochure tot hen die het Evangelie menen te verkondigen, maar niet de eis des Evangelies durven openbaar maken aan hun hoorders, en zich slechts in wensvormen uitdrukken.

Zoals wij uit de Schrift weten is er een eis tot bekering en geloven, zie o.a....*Ezechiël 33:11 Zeg tot hen: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in den dood des goddelozen! maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve. Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?* En, zie Jes.31:6; Jer.18:11, 25:5, 35:15; Ez.14:6, 18:30,32; Joel 2:13; Zach.1:4; Matth.3:2, 4:17; Hand.2:38, 3:19.

Een eis, terwijl de Schrift onze totale onmacht, onwil, geestelijke dood leert.

Hoe valt dat te rijmen met elkaar? Vraagt de Schepper het onmogelijke van Zijn schepsel? Moet en mag er een appél uitgaan tot geestelijk doden?

Is het wel redelijk om van iemand die op een onbewoond eiland aangespoeld is, zoals Robinson Crusoe, te eisen dat hij uit eigener beweging maar moet zien er weer af te komen?

Welaan, ieder mens is een werker, een doe-mens. Ieder mens denkt goed van zichzelf, maar weet tevens ook nog wel dat hij niet zo heel goed is en ook zonden doet. Dat een mens volstrekt goddeloos is, een

vijand van zijn Schepper en van zijn eigen heil, dát zal de mens nooit uit zichzelf erkennen. Daarom kan hij niet komen als een arme bedelaar, in de gestalte waarin hij wordt geroepen tot het heil. De mens zal altijd zichzelf blijven handhaven en met opgeheven hoofd zijn Rechter tegemoet treden, ja met Hem in debat gaan. Zelfs met vlammeende verwijten en gebalde vuisten!

In alle godsdiensten gaat het erom wat een mens moet doen voor zijn welzijn en verlossing. Daaruit vloeien offers voort, boetedoeningen, etc.

Wereldwijd hebben de mensen een godsdienstig systeem uitgedacht, waarin het hoofdthema bestaat uit hetgeen de mens minimaal moet doen tot zijn behoud. De mensheid heeft vanaf het begin van haar bestaan geleefd bij het besef dat er iets mankeert aan het leven en aan de mens zelf. De oude mensheid wist dat er een betere wereld geweest is, en wist tevens dat er een betere wereld moest komen, daar de huidige wereld niet beantwoordt aan hetgeen wij ervan mogen verwachten. De oude mensheid -en die trend heeft zich alle eeuwen voortgezet- zag en meende dat er maar één weg was tot verlossing, en dat was de weg van het “zelf iets doen”.

Alzo prediken het alle religies. Voor dit hun “geloof” hadden de mensen álles over, en nog is dat heden ten dage het geval. U kunt het niet zo dwaas bedenken, of mensen geloven erin. Waar mensen zijn, van orthodox tot humanist of atheïst, men praat over zijn geloof en men houdt zichzelf dan voor een waar gelovige. Ja, men bracht oudtijds zelfs kinderooffers voor zijn geloof!

De grote vraag in alle wereldgodsdiensten, en ook in alle politieke stromingen is: Wat moeten wij doen?

Daar tegenover staat het Evangelie, dat laat zien dat het niet van óns afhangt, maar alles afhangt van wat Christus gedaan heeft, en dat dát moet geloofd worden.

Het menselijk doen is in het grote vraagstuk der verlossing niet van enige waarde of betekenis!

Hoe belangrijk ons doen ook moge zijn op aarde, in het vraagstuk der verlossing telt het niet en zijn wij machteloos en tegenwerkend. Ons doen is onvruchtbaar, zonder resultaat; slechts wanneer het rust in het doen van Christus heeft ons doen nut.

Hoe kan het Evangelie voorts eisen en oproepen, hoe kan het evangelie de mensen voor een onmogelijke eis plaatsen? Het Evangelie eist geloof in Christus en dat kan een mens ten enenmale niet. De Schrift zegt zelf dat een mens geheel zondig is, dood en vijandig, en ook dat het geloof een gave Gods is, Ef.2:8.

Hoe kan dan het Evangelie appelleren dat een mens moet geloven in Christus tot zijn verlossing?

Het antwoord is, dat zolang als deze vragen ons kwellen en bezetten, wij in werkelijkheid nog niets begrepen hebben van het Evangelie, van het werk van de Heilige Geest. Want het is juist de Geest die mét de eis tot geloof en bekering tevens de vervulling tot stand brengt, het Woord bezielt en vruchtbaar maakt, zodat doden opstaan en doven gaan horen en blinden gaan zien. Zij die het woord des Evangelies anderen voorhouden moeten zelf van deze kracht bezet zijn, vergewist zijn. Dat maakt hen fier en krachtig, het woord des Evangelies te durven spreken, de eis op de hoorders te leggen. Ze weten dat ze onmogelijke zaken van hun hoorders eisen, maar ze weten daarbij dat het de Geest is Die schenkt wat zij eisen.

De ware gelovigen mogen het Evangelie anderen vertellen en de eis op hen leggen van geloof en bekering, zonder rekening te houden met de onmacht en dood der anderen. Zij die geloven weten dat die onmacht bij God bekend is en dat Hij in Christus daarin voorzien heeft. Aan dit probleem is álles gedaan wat het probleem opheft. Dus is er hoop, omdat Christus het leven en de Geest heeft verworven. Dan ontsnappen wij aan het dilemma van te móeten en niet te kunnen, van eis en onmacht.

Als voorbeeld hoe een gelovige of evangelist zijn hoorders mag oproepen en het heil mag aanbieden een citaat uit het boekje “ds. Paauwe vertelt ons”, [p.31.vv](#)

Nu heb ik u gezegd ten eerste wat ik heb mogen doen en ten tweede wat door de kerk gedaan is. En nu vraag ik u, wat u gedaan hebt. Hebt u Jezus Christus, dien ik ook vanmiddag u gepredikt heb, aangenomen door een waarachtig geloof? Hij is u geschonken! Hij is u allen geschonken. Hebt u Hem aangenomen? Ja, neen -- niet er omheen spreken. De vraag is duidelijk genoeg. Hebt u Christus aangenomen? Neen? Hebt u het niet gedaan? Hebt U het waarlijk niet gedaan? Dan ligt u onder den toorn van God. Dan moet ik u aankondigen de vloek van een heilige wet. Dan moet ik u zeggen, dat wanneer gij zoo komt te sterven, gij te gronde zult gaan naar lichaam en naar ziel beide. Zegt niet: "Een mensch kan toch nog wel wat hebben, al is hij met Christus niet vereenigd en van God in Christus gerechtvaardigd." Nu moet ú mij eens zeggen, wat een mensch kan hebben vóór de vereeniging met Christus. Ik zeg u, dat hij niets anders heeft dan wat zijn verdoemenis nog zwaarder zal maken, zoo er geen vereeniging met Christus volgt.

De mens is zondig, het is waar. De mens is vijandig, geestelijk dood. Het is Elohim die het willen en werken werkt, Fil.2:12-13.

Zijn wij dan totaal niets in het vraagstuk van ons behoud? Zijn wij een stok en een blok? Zijn wij roerloze schepen op een woelige oceaan?

Nee, dat strijdt tegen onze verantwoordelijkheid als redelijke schepselen.

Maar wat betekent het dan ten diepste dat de mens zijn eigen zaligheid met vreze en beving dient te werken, daar het in werkelijkheid God is die het in de mens werkt?

Het betekent dit, dat eraan het werken van zijn eigen zaligheid met “vreze en beving” iets vooraf gaat, iets heel belangrijks, dat de mensen maar al te graag overslaan. Er gaat aan vooraf dat men zijn eigen geestelijke dood en vijandigheid leert kennen, zijn totale onmacht tot het goede. Allerwegen neemt men wel aan dat de mens geen stok of blok is. Dus zou de mens iets moeten doen. Inderdaad moet hij iets doen. Hij moet sterven, hij moet zijn leven afleggen, hij moet het graf in. Men kan wel vele algemene overtuigingen hebben,

weten dat men zondig is en weten dat er een God is waarmee men verzoend moet worden. Er kan grote nood zijn. En, werd dat maar meer in ons land gevonden en gehoord. Maar nood alleen is tekort, het is in feite nog niets ter zaligheid, dan alleen maar verzwaring van smart.

In een autobiografie van ds. M.C. Vos 1759-1826 beschrijft hij hoe hij in de gemeente Woudenberg een hemelse tijd had ondervonden. Als men ‘s avonds buiten het dorp ging wandelen, vond men mensen achter bosjes op de knieën liggen, roepende tot God om genade, of op een andere plaats vond men mensen dankende voor het geschenk van de overdierbare Jezus. Op een avond, schrijft ds. Vos, kwam er een jonge onverschillige losbol van zijn werk de straat in, overluid roepend: Het is hier in Woudenberg haast niet meer uit te houden. Men vroeg hem wat eraan scheelde. Wel, zei hij, hier ligt er een op zijn knieën en schreeuwt over zijn zonden; daar ligt er een, die jammert en schreeuwt om genade; straks worden wij hier allemaal nog gek. En zie, enkele dagen later kwam de Geest bij zijn moeder, bij wie de jongen nog inwoonde, in huis. Deze vrouw, een weduwe van bijna zestig, werd bekeerd!

Mensen kunnen soms in grote nood verkeren, gaan schreeuwen om behoudenis, zien dat hun toestand treurig en hopeloos is. Dat is op zichzelf nuttig en goed, maar het is nog niet de zaak waarom het in het Evangelie gaat, het is nog geen leven, nog geen enkele openbaringsvorm van het Gode welbehaaglijke leven in Christus. Het zijn overtuigingen in de Wet, en de Wet doodt. Alleen de Geest maakt levend in het Evangelie. De algemene roep om genade is nog niet het bezit. Honger is een gezond teken, maar honger bakt geen brood. Zulk soort roepen, zulk soort honger, zulke benauwdheid des harten wordt niet zalig gesproken in de Bergrede. Zolang een mens niet in Christus is, is hij onder de vloek, buiten alle genade en zaligheid en is er geen belofte of zaligspreking op hem van toepassing.

Het zijn algemene werkingen van de Heilige Geest die weer over kunnen gaan, zoals die in Saul, Bileam, Achab en anderen waren. Men kan wel veranderd zijn, maar daarmee is men nog niet vernieuwd. En om die vernieuwing in Christus gaat het!

Niet ons doen, niet ons zogenaamde zoeken, hongeren of dorsten is het. Nee, éérst onze dood, eerst een sterven, een verliezen van eigen leven, eerst de vloek en dán de zegen bij een overgang in Christus.

En dán pas kan gezegd worden tegen hen die hun leven hebben verloren en in wie Christus geopenbaard is: *Werkt uwzelfs zaligheid met vreze en beven, want het is God die in u werkt het willen en werken naar Zijn welbehagen.*

Wel moet de eis tot geloof en bekering op de mensen worden gelegd, opdat zij daarmee in prangende nood mogen komen, maar niet zonder de mededeling van de arbeid van Christus, zijnde de verlossing uit die nood.

Om te laten zien wát er voorafgaat aan het geloven en overgaan in Christus, geven wij een citaat uit “ds. Paauwe vertelt ons”, p.32., waarmee wij hartelijk instemmen:

Als God een mensch - hieraan kunt u weten of u met Christus vereenigd zijt - wil brengen tot de vereeniging met Zijn Zoon door het geloof, dan komt Hij hem eerst overtuigen van zijn verloren staat in Adam; Hij ontdekt hem, Hij ontdekt hem zó volkomen, dat deze mensch niets anders meer ziet bij zichzelf dan verdoeming en vijandschap tegen God. Dat is de waarachtige overtuiging van zonde en schuld. Dit is het oogenblik, waarin de mensch ziet wat de apostel Paulus beschrijft in deze woorden: “Ik had niet geweten de begeerlijkheid zonde te zijn, indien de wet niet zeide: gij zult niet begeeren.” (Rom. 7:7. God overtuigt den mensch van zijn totale onmacht. Een vraag hier in betrekking tot deze onmacht: Wanneer wordt deze onmacht het beste gezien? Gaat maar naar huis met deze vraag. Wanneer Christus geopenbaard is! Kan uw ervaring daar bij? Want u moet het alles toetsen aan uw ervaring en aan het Woord. God overtuigt den mensch van zijn totale onmacht, zoodat hij ziet,

dat hij niets kan opbrengen (om in de taal van de Schrift te spreken), geen penning, om de onmetelijke schuld te betalen. God openbaart Zijn Zoon in het hart. Daar is een voorwerpelijke openbaring van Christus in het Woord en deze openbaring heeft de wereld, maar daar is ook een onderwerpelijke openbaring van Christus in het hart door het Woord en door den Geest. In het licht van deze openbaring wordt gezien wat God is. Nu wordt deze mensch getrokken tot Christus - ik heb het U al gezegd - zooals een visch, in het net gekomen, getrokken wordt naar den oever. Velen gelooven in Christus, maar vraagt eens, hoe zij tot Christus zijn gekomen? Dan heeft men geen antwoord. Als u waarlijk tot Christus zijt gekomen, dan is uw antwoord: "De Heilige Geest heeft mij krachtig en zachtjes en liefelijk tot Jezus gebracht." Zoo tot Christus gebracht te worden, dat noemt de Schrift "trekken". Dan wordt hij op slag in Christus met God verzoend. Hij ontvangt uit de volheid van Christus den Heiligen Geest, heeft Hem ontvangen en de Heilige Geest vernieuwt hem nu naar het beeld van God.

En zijn hart zegt: "Wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld van gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid als van des Heeren Geest." (2 Cor. 3:18. Hier is de mensch een bekenners geworden en hij ontvangt pardon. "Uit vrije goedheid waart Gij haar een vriendelijk Beschermers." (Ps. 68:5 ber.. En van dit oogenblik af is het de hoogste begeerte en het diepste verlangen van dezen mensch om den Heere te mogen volgen door het bezaaide en door het onbezaaide en in dit volgen verwaardigd te mogen worden om de eere Gods te bedoelen. Dit is de reden, waarom een kind van God alleen kan staan. Nog eens, hij staat op zijn eigen benen, d.i. hij staat door het geloof. En zoo kan hij staan, want....die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof" enz. (1 Petr. 1:5). Hieraan kunt u weten of u Christus aangenomen hebt. Hebt u het niet gedaan, stelt het niet uit! Gij moet grondig ontdekt worden en de gedachte: "Is er dan niets, dat aan de vereeniging met Christus voorafgaat?" moet u helemaal loslaten. Het is niet te zeggen, wat er aan de vereeniging met Christus voorafgaat. Dat is bij den een veel

en bij den ander weinig. Maar de zaligheid is in Jezus Christus! Wilt dat nooit vergeten! Ieder die zegt, dat men zonder dat men met Christus vereenigd is in den hemel kan komen, is een verleider en een gruwelijke verleider, wiens leer of prediking of belijdenis erger is dan een besmettelijke ziekte. Grondig ontdekt moet u worden. U moet gegeven worden te letten op de werking des Geestes in uw hart voor de vereeniging met Christus.

Terwijl een mens gestorven is aan zichzelf en in Christus levend is gemaakt -en dat geschiedt uit de aard der zaak uitsluitend voor het volle bewustzijn- heeft hij de Geest en gave des geloofs ontvangen en kan dan pas aan het werk, zijn eigen zaligheid gaan uitwerken in het leven der heiligmaking. Terwijl zo'n vernieuwd mens bezig is, is de Geest ook bezig.

Terwijl wij in Christus bezig zijn, gaan wij beseffen hoe groot het geschenk van God is dat ook wij bezig kunnen gaan, bezet zijn met de hemelse dingen, worden heilbegerig vanuit het bezit, vanuit het onfeilbaar weten dat er water en brood is, vanuit een kinderlijk recht op spijze en drank.

Dus is de tegenstrijdigheid opgelost. Het is God die in ons werkt terwijl wijzelf in Christus werken, en wij niet kunnen werken voor die tijd, daar alles zonde in ons is. Door de vernieuwing is het niet wij, maar Hij. En in Hem brengen wij onze behoudenis tot uitwerking, tot klaarheid voor onszelf en anderen. Zo bedoelt het Paulus in Rom.7:15-18.

15 Want hetgeen ik doe, dat ken ik niet; want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik.

16 En indien ik hetgene doe, dat ik niet wil, zo stem ik de wet toe, dat zij goed is.

17 Ik dan doe datzelfde nu niet meer, maar de zonde, die in mij woont.

18 Want ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont; want het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet.

19 Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik.

20 Indien ik hetgene doe, dat ik niet wil, zo doe ik nu hetzelfde niet meer, maar de zonde, die in mij woont.

21 Zo vind ik dan deze wet in mij; als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt.

22 Want ik heb een vermaak in de wet Gods, naar den inwendigen mens;

En op die wijze dienen wij Fil.2:12-13 te lezen.

Alzo dan, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijd gehoorzaam geweest zijt, niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veelmeer nu in mijn afwezen, werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven:

13 Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen.

Paulus ging ervan uit dat hij tot ware gelovigen sprak en spoorde hen aan tot heiligmaking. Zij waren reeds tot bekering gekomen, en moesten nu bekeerd zijnde, hun zaligheid gaan uitwerken. In eenvoudige woorden gezegd is het, dat zij nu de ontvangen genade in Christus concreet zichtbaar moesten maken in hun dagelijkse leven.

Paulus spreekt als het ware tot een gehuwd echtpaar, waarvan hij weet dat ze elkaar liefhebben. Hij zegt dan: Werken jullie de liefde nu verder uit, want de liefde kan niet werkeloos zijn, moet vruchtbaar zijn.

Alzo spreekt Paulus over het geloof en spoort de gelovigen aan hun eigen zaligheid uit te werken. Wat de mens doet alvorens hij in Christus een nieuw schepsel is, is zonde, is onder de wet, is Gode onbehaaglijk. En dat durft men in de bevindelijk-gereformeerde kringen reeds te bestempelen als zijnde “heiligmaking”. Men beziet wettisch woelen als heiligmaking. Hoe is het in de wereld mogelijk! Een paard zou men nog voor een muis kunnen aanzien, maar hoe men een werk der wet kan aanzien voor een Gode welbehaaglijk iets, is onbegrijpelijk en ongerijmd.

Nee, er zijn geen tegenstellingen en dilemma’s tussen de eis en de onmacht tot bekering. Er ligt alleen een wonder van gunst en vrije ontferming aan ten grondslag, zodat het een mens als in de schoot werd geworpen, het hem te beurt mocht vallen, waarna hij zijn leven lang het besef meedraagt dat hij een vijand en wegloper was, een opstandeling die om niet uit genade met God werd verzoend in Christus, en die nu zijn eigen zaligheid aan het uitwerken is. Hoe? Met vreze en beving! Geen profaniteit en geestelijke hoogmoed! Geen hoogdravendheid en grootspraak!

De ware gelovigen hebben allen het verschrikkelijke gesmaakt van hun dood én het heerlijke van de kracht der opstanding door de vernieuwende werking van de Heilige Geest. Daar werden zij voor het eerst nieuwe schepselen, met grote verwondering en aanbidding, 2 Cor.5:17.

Want het is God die in u werkt. Hij is de Bron, de stuwende kracht. Zij weten, midden in de strijd van het leven, te staan in Hem die hen van verborgen krachten voorziet en hen van kracht tot kracht doet voortgaan. Het gaat om de Godsvrucht, dát is het uitwerken van de zaligheid. En aan het voortbrengen van die vruchten kunnen zij zelf en anderen zien of hun boom een goede boom is, dan wel een kwade.

Wij dienen vooral te letten op de grote verzoeking die ons bevindelijk-gereformeerd volksdeel heeft verslagen en die nog voort vreet als kanker en roest, door te denken dat het kwaad alleen maar in de wereld zou heersen, dat het alleen maar in Egypte duisternis zou zijn, maar dat het onder ons nog licht zou wezen, een Gosen zou zijn. Of zoals ds. J.J. van Ekeveld uit Zeist het zegt, dat de Gereformeerde Gemeenten zich nog in de lijn van de Reformatie en Nadere Reformatie begeven. (R.D. 16-9-2000) Zo wilde de satan het gaarne.

De satan heeft ons bevindelijk-gereformeerd volksdeel met een leugen op een zijspoor gezet. Die leugen is, dat het mogelijk zou zijn een waar gelovige te zijn zónder zekerheid te bezitten evenwel het eigendom van Christus te zijn. De volle zekerheid zou slechts voor enkelen zijn weggelegd en zou behoren tot het zogenaamde “welwezen des geloofs”. Het zogenaamde “wezen des geloofs” zou bestaan in een uitzien, twijfelen, ongelovig hongeren en dorsten, etc.

De satan heeft de eenheid van de heilsorde gesplitst in een veelheid van momenten, standen, dus fragmenten ervan gemaakt i.p.v. een eenheid. Van het thema der heilsorde maakte men een schema. Een mens zou eerst dadelijk levendgemaakt en wedergeboren worden zonder nog kennis te hebben van Christus, volgens de moderne

opvatting. Daarna zou hij overtuigingen van zonden krijgen, hetwelk men reeds “heiligmaking” durft noemen. En sommigen zouden de kennis van Christus krijgen, waarbij “zien ook nog geen hebben” zou zijn, en een geopenbaarde Christus zou nog geen weggeschonken Christus zijn. Verder zou men nog de bewuste rechtvaardiging kunnen meemaken, hoewel dat tot het welwezen zou behoren en niet strikt noodzakelijk zou zijn. En ga zo maar door. De **orde** des heils is tot een heilsweg gemaakt d.m.v. een Grieks-filosofische classificatiemethode, of te wel de filosofische pestilentie, zoals Calvijn haar noemt.

De vaste geloofs zekerheid acht men niet nodig. Als men er maar naar staat, dan mag men zich reeds tot de “kleintjes” rekenen, zo redeneert men.

Het Griekse woord voor “verloren” isapolooloos, apollemi. Iets dat totaal verstoord en verstrooid is, onherstelbaar uit elkaar ligt. Dat heeft iets in zich van: “het is voor een mens een hopeloze en verkeken zaak”. Maar wat bij ons onmogelijk is, is bij Elohim wel mogelijk. Hij maakt nieuwe harten, maakt reinen van hart, Matth.5:8. Meer dan overwinnaars, door Hem die wél de kracht, de potentie, de energie had te volbrengen voor ons wat geëist werd. Daarom is het Leven alleen in Hem.

Algemeen durft men in de hedendaagse prediking niet meer op te roepen tot geloof en bekering, zoals wij uit het citaat van ds. Paauwe opmerkten. Men slingert heen en weer tussen verkiezing en verbond, tussen eis en onmacht.

Ds. Baan uit Nijkerk schrijft in “Terdege 26-4-2000” over de uitverkiezing dat “deze leer geen bijzaak is, maar gelijk aan de contactsleutel is in de automobiel. Zonder dat ding loopt de handel niet. Globaal bestaan er twee visies op de uitverkiezing: 1. Van de Gereformeerden, die zeggen dat God het is die de zondaar zalig maakt. 2. Van de Remonstranten, die zeggen dat het de gelovende mens is, die zichzelf zalig maakt.”

Baan vindt het van een collega maar heel verdacht die zijn gemeente voorhield, “*dat God in Christus Zijn hand naar ons had uitgestoken, terwijl wij van onze kant die uitgestoken hand nu moesten aanpakken*”.

Baan eindigt met de vraag of ds. L. Vroegindeweyj soms gelijk heeft gehad toen hij schreef: “*Vroeger heetten de remonstranten remonstranten, maar tegenwoordig heten zij gereformeerden*”.

Wij stellen hieruit vast dat men algemeen blijft worstelen met het dilemma eis en onmacht, verkiezing en verbond. Een oproep durft men aan geestelijk dode zondaars niet meer te doen, want zij kunnen immers niets. Dus gaan de predikanten bidden en spreken in wensvormen van: “Och mocht het nog eens gebeuren, en wilt Uwer ons toch nog ontfermen”.

Wij kunnen stellen dat men in de prediking wat betreft het aanbod en de oproep tot bekering een goede remonstrant dient te zijn, alsof de mensen het zelf kunnen! Maar als het gaat over de vraag wie het is die de zondaar zaligt, dienen wij een goede gereformeerde te zijn. Zo niet, dan functioneert de prediking niet en is de leer der uitverkiezing een zweep en obstakel, en zeker geen contactsleutel.

En ook hier zullen wij een sprekend voorbeeld tonen uit de predikaties van wijlen ds. Paauwe, toen deze reeds op de leeftijd van tachtig jaren het volgende uitsprak: (zie Getuigenis der Waarheid, mei/juni 2000 p.64)

“Doe de stap, wanhoop aan uzelf, en ge gaat over in de Heere. Gij zegt: “Maar dat kan ik immers niet”. Ik weet het dat u dat niet kunt, maar erken dan tenminste dat deze stap door ú gedaan moet worden. En erken dat niet bij wijze van toegeving, maar erken dit zo dat u nacht noch dag meer rust hebt, voordat u deze stap gedaan hebt. Want het verlaten van de Waarheid zal door de Heere niet ongewroken blijven.....”

In het RD van 16-6-2000 stond het artikel van de scheidende RD-bestuurder J.H. Koppelaar, waarin hem de volgende vraag werd gesteld:

“Een half leven lang leidde u de plaatselijke zondagsschool. Wat trok U daarin aan?”

Antwoord: De bijbelse boodschap op kinderlijke wijze overbrengen. Dat heb ik altijd mooi gevonden. Het mooiste werk wat er is, om kinderen heen te wijzen naar Christus.

Volgende vraag: Wat is voor een kind de bijbelse boodschap?

Antwoord: Dat zij zich tot God moeten bekeren.

Vraag. Maar dat kunnen ze toch niet?

Antwoord: Dat is waar. Maar dan heb ik altijd tegen die kinderen gezegd: Vraag het dan maar of de Heere je bekeren wilt, of Hij je een nieuw hart wil geven”.

En zo hoort het!

De mens kan nog heel wat. Lijdelijkheid en onmacht zijn geen motieven om achter weg te schuilen. De mens kan vloeken, kan de heilige Geest tegenstaan, uitblussen en er zelfs tegen zondigen! Dus kan de mens nog héén en heel wat!

Elohim is weliswaar de enige Initiatiefnemer in het behoud en de toepassing van het heil. En toch, het initiatief tot ons behoud wordt mede verwerkelijkt door ónze persoonlijke wils-beslissingen. Het goddelijk doen en handelen grijpt in elkaar met óns doen en handelen, zodat wij de zaken van “eis en onmacht” nooit geheel uit elkaar kunnen rafelen. Wel is Elohim altijd de eerste en de laatste in alles.

Dus de levensvernieuwing, de overgang in Christus tot nieuw leven, is een heel groot wonder, hetwelk ons als in de schoot wordt geworden, als in de slaap wordt gegeven (Ps.127:2). Toch overkomt zulks ons niet als stokken en blokken. Nee, in die wonderschone godsdaad worden wij ingeschakeld, opgewekt uit de geestelijke doodsslaap, ontvangen de gave des geloofs en grijpen daarmee Christus en al Zijn verdiensten aan, gaan bidden, roepen, kloppen en

zoeken, worden vindere en vredemakers. En ín dit ons nieuwe doen in Christus wordt de levenwekkende daad van Elohim bevestigd. Hij alleen deed het en wij maakten vrede met Hem.

Deze overgang in Christus heeft in de Schrift diverse namen en is nooit onbewust of mysterieus. De meest betekenisvolle naam ervoor is “wedergeboorte”, daarmee wordt de algehele levensvernieuwing weergegeven. De wedergeboorte geschiedt heel reëel en is een bewust sterven aan zichzelf én een opstaan als een nieuw schepsel, een overgaan uit de geestelijke dood in een nieuw leven in Christus, eens en voorgoed. Het omvat de gehele mens en doortrekt ons mens-zijn tot in het diepst van ons bestaan. Ons gehele levensgedrag wordt erdoor omgezet. Het is een definitieve omkeer ten goede, hetwelk alleen maar denkbaar is vanuit Christus, de Bewerker van het heil. In de wedergeboorte liggen de nieuwe kiemen van de nieuwe wereld. Dan is er blijdschap in de hemel over één zondaar die zich bekeert. Dan zingen de morgensterren vrolijk wanneer zij zien dat de nieuwe wereld zich vormt en gestalte krijgt. En zo ligt er over het Evangelie der genade een ongekennde zonnige glans en vreugde, een hymne en ode aan Elohim de Schepper! Weg dan met al die lijdelijkheid en dodigheid waarin het bevindelijk-gereformeerde volksdeel zit. De mensen zijn “dood-gepreekt”. Men hoort hen alom zeggen dat “God het doen moet”. Dat is gelijk aan een vloeken! Nee, Hij hééft het gedaan. Alle dingen zijn gereed! Hij nodigt ons! Matth.22:4, Mark.10:27, Luk.14:7, Jes.55:1.

Door heel de Bijbel heen ruist de vrolijke melodie van de overwinning van Christus, van het leven over de dood, van een nieuwe toekomst, van het Rijk van Elohim en het herstel, de wederoprichting aller dingen. Openb.1:17/18.

Christus is het Eén en Al. Niemand kan tot Hem komen tenzij de Vader hem trekke. Hij verschijnt aan wie Hij wil en openbaart Zichzelve. Men kan de ganse wereld afzoeken en het heelal doorvorsen, zonder Hem te vinden. Maar waar Hij Zichzelf bekend maakt, daar is Hij. Hij beheerst het gehele leven, geen ding

uitgesloten. Hij is de geheel enige Initiatiefnemer en al het andere doet wat Hij wil, zelfs de duivel. Alle macht in hemel en op aarde is Hem gegeven, en elke knie zal zich voor hem buigen. Mattheus 28:18 *En Jezus, bij hen komende, sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.*

Ter illustratie nog enige meditaties uit het R.D., waarmee wij het van harte instemmen. Tenslotte willen wij verwijzen naar ons boek “Geloofszekerheid: ineens en voor altijd”, verkrijgbaar in de boekhandel. Daarin wordt breder ingegaan op diverse kwesties zoals besproken in deze brochure.

